25.12.39

לשמרת הקדוש רבינו ולעין כל

בראותי את ההתלהבות הרבה, את השמחה הגדולה שאפפה את כל החברים, קשה הוא לי לבטא את הנשמה השמחה והגדולה שהיתה אז לי, הסברתי רבות כי יבוא שלום ואין לדאוג ואם לא רב אלי לתת להשמרת את השמחה.

הנשפכה. אמרתי מהרהור לבי, ברבתי עליון, איך אלי רואה את עתנו, אבל בפקפוק מה מתבקש אלי לדעת כיצד אפשר כה קשה בתור השמרת. נגלתה בקלה התמלא רבתי ברגשות ברבתי על נפשו קדר של פה ראין הנשפכ לפנו החברים מי שהגיר רחוק, מי שהתבלה על רוחה השחורות, מי שפשוט על ידות, כולם, מלאים קולטיבי. מי נשאר שמח לרגשי של. והנה את אשר יגופתי כל. מי בשלב הראשון עוד לא התשמרת עוד לא כלה ובכל מקום הערבים מלא, עוד ומשמרת בהברה.

כי לא פ. הבריג על כוונות, מלאת

יש עם לחם בי לשון מדובר אפורה ופריצות
מאד, יש לשמוע את הדברים ובאין הקשב
שהליה.

בבר עם השמעון פה הקלה הפרק
ולפי דעתי הוא בא את השאלה בשאתנו - פנינו
המשמעות

הדברים אין שאתה מין כוונת. גם חלק
בין אלשה ובאלינו מרירות בה הרשע.
אינה שהפרעמנט. הלשונות לוקות את
לא לעבדות את בה. התשובה
אינה הלוב ה"מ הרשע" הני שהו יודעים מלי תשובה
בה לבב את שהוא ברגע ולא רוצו הנוע
את בשותא" לשון הקשר הספרה מרגנו
לעיר "מספר יומא. ובשלשה הרגלי כל אחד
מסוף הרשעים לא לאחר אחרון בל
שבה יתיב אחר לתשאר באין, כי הרי
יש לון אלעזר, מסרדים, כל אחד יש
לו סדה, נגר התדרים ברור חושבים
שבהו רשם שאתו" שאתו בה יתיר
אחרון לשאר.

ובלא דעתו כי בלעדי היה חשוך על
פני שלשה לפרש דרך חשיבות אבל
שנלא את הברכה ודאי מתר נפשאי.
כי הרי יש מי שאשר לפרש ויש מי
שאין לפרש. וכאן נתפסק הענין.
השאר אינו מוסר מדעתי להתכון שנתן
ונברר אחרי וכות בנו, מעשה שהי
הנשמה אינו שלמה עשה בלעדי
רגל בלי הברכה. ולא בלבדנה נפלה
שהברת מה...

הכי נשאלין הכם בסדר הראשון.
כאן ראוי להקדים לן תרוץ הגמ
א. אשר הוה אית הכל לפי דעתה
הרי מת, הרוגה. לעיון כמה גם
לא נעשה.

תרגם מעשה עד הנה מה כנשמה, אינון
רגל דבר אין הפלא כה מעין, כי
בזמנה לה מה הוה יפה נעלמה מאד
כל מה שאמלה ומלמה רגלנה דלרב

הבוא. כלום מדברים לי. אינני חולק על
לחוון השלום המתים את הדברים מחדש
ומשאלי מהם הנני שאת לא הרגשתי
ולפני מדברים אמנם אמונאי. אך עדיין
כמו דברים, הרגש יש לחוב. יש לחפש
בשאלות המתרה בשורות הנוכחי
ויש לבקש את הרגש יש אל
להתבטל ובשלה, יש לחלוב דוגא -
ולעזר מי הלא נעלם שבשם בדור
הדרי, הרגש הזיוב על הלבה,
בדור קודקדים ומנה הלא נעלם
ומתוך הנקודה שנשמעו מרחוב, כי
כבר נה לא נפסק שנשאר
אוצר להתבטל מלוב כמן.

25/XII 1339